

SALAT LEVENTE

A VILÁG AMERIKA UTÁN

A hatalom új alakzatai a nemzetközi politikában

Fareed Zakaria az 1980-as évek elején, tizennyolc éves diákként érkezett az Egyesült Államokba Indiából, ahol azokban az években politikai válság tetézte a szegénységet, korrupció és erőszak keserítette az emberek mindennapjait, a tehetősebbek pedig azon gondolkodtak, hogy miként küldhetnék külföldre gyermekeiket. Noha azok az évek az Egyesült Államokban sem voltak felhőtlenek, főként a vietnami háború, a Watergate-botrány, a galoppoló infláció és munkanélküliség következtében, az ifjú indiai bevándorló számára Amerika az ígért földjének tűnt, ahol az átlagember jól él, és optimista. Fareed Zakaria ma az Egyesült Államok egyik legbefolyásosabb politikai elemzője, köztiszteltetnek örvendő médiaszemélyiség – története meggyőző bizonyítéka annak, hogy az Amerikai Álom a legutóbbi időkben is látványos sikertörténeteket tesz lehetővé.

Fareed Zakaria kétségtelenül sokat köszönhet Amerikának, ám minden jel szerint indiai gyökereiről sem tud megfelekedezni. Legutóbbi, *A poszt-amerikai világ* című sikerkönyvében arra figyelmezteti Amerika közvéleményét és döntéshozóit, hogy az Egyesült Államok vezető szerepe a világban megingani látszik, a kihívók között pedig ott menetel India. Mindezt egy imponáló szellemi teljesítménynek számító mutatvány keretei között teszi, amelyben a befogadó ország iránt érzett elismerés és a jövőjével kapcsolatos aggodalom rokonszenvesen párosul a szülőföld felemelkedésének okán érzett, bár megnyilvánulásaiban szerény és visszafogott, olykor az éles kritikát sem nélkülöző büszkeséggel.

A felsőoktatás Amerika
„legjobb ipara”...

2008 májusában, kevéssel a könyv megjelenését követően, a különböző média-csatornákon napokig kerengtek a fotók a kampányoló Barack Obamáról, aki *A poszt-amerikai világ* egyik példányával járta az országot. A könyvnek nehezen lehetett volna ennél jobb reklámot kitalálni, mint ahogy a leendő amerikai elnöknek sem lehetett volna a könyvbe foglaltaknál jobb tanácsokat adni arra nézve, hogy mikre kell tekintettel lennie, amikor az Egyesült Államok előtt tornyosuló kihívásokról gondolkodik.

Fareed Zakaria tézisei egyszerűek és világosak: a „posztamerikai világra” nem Amerika hanyatlása jellemző mindenekelőtt, hanem a „többiek” – Kína, India és Brazília – felemelkedése. Az Egyesült Államok katonai, politikai téren minden bizonnyal meg tudja őrizni még egy ideig vezető szerepét a világban, ám minden más területen – ipar, pénzügy, oktatás, kultúra – a hatalom távolodni látszik az amerikai dominanciától. Azt, hogy milyen lesz az élet a posztamerikai világban, az fogja eldönteni mindenekelőtt, hogy miként válaszol Amerika a posztamerikai világ kihívásaira.

Az amerikai pozícióvesztés jelenségét Zakaria látványos, meggyőző példákkal illusztrálja: a világ legmagasabb épülete Dubaiban van, a következő Taibeiben; a világ leggazdagabb embere mexikói; a legnagyobb tőzsdén jegyzett cég kínai; a legnagyobb gyárak Kínában működnek; a világ vezető olajfinomítója Indiában épül; a legnagyobb repülőgépet Oroszországban és Ukrajnában gyártják; London a világ első számú pénzügyi központja; a tőkével legjobban ellátott befektetési alap az Egyesült Arab Emírátságokban működik – alig tíz évvel korábban Amerika még magabiztosan utasította maga mögé a világ országait ezekben a vonatkozásokban. Más országok büszkélkednek ma már az egykor jellemzően amerikai szimbólumokkal is: a világ első számú kaszinóvárosa már nem Las Vegas, hanem Makaó, a világ legnagyobb óriáskereke Szingapúrban van, a filmipar világközpontja, a gyártott filmek és az eladott jegyek alapján már nem Hollywood, hanem Bollywood; a világ tíz legnagyobb bevásárlóközpontja közül már csak egy amerikai, a legnagyobb pedig Pekingben található. S noha gazdasági téren Amerika vezető pozíciója még hosszú távon biztosítottnak látszik – az előrejelzések szerint 2025-ben az Egyesült Államok gazdasága nominális nemzeti össztermékben kifejezve még mindig kétszerese lesz a kínai gazdaságnak –, ebben a viszonylatban is vannak aggasztó jelek. Míg az elmúlt 125 év alatt a világ népességének 5 százalékát kitevő Egyesült Államok biztosította a gazdasági termelés közel 30 százalékát, ma a világ többletmegtakarításának 80 százalékát az amerikaiak kölcsönzik és használják fel fogyasztásra: Amerika államadóssága 2008-ban meghaladta a 10 trillió határt, a folyó fizetési mérleg hiánya pedig a nemzeti össztermék több mint 7 százaléka. A nemzetközi politikában is vannak jelei a pozícióvesztésnek: a legutóbbi orosz–grúz konfliktuskor Sarkozy, nem Bush utazott Moszkvába, az Izrael–Szíria közötti tárgyalások során pedig Törökország vállalta magára a békéltető szerepét.

Ezeknek a kiragadott, sok tekintetben megtévesztő példáknak a mélyebb értelmét Zakaria a modern történelem harmadik nagy hatalomváltásának a jelenségében véli megtalálni. Az első hatalomváltás a 15. században következett be a Nyugat felemelkedésével Kelet ellenében, ez a fordulat hozta létre mai világunk alapjait: a tudományt, az ipari forradalmat és a kapitalizmust. A második hatalomváltás az Egyesült Államok felemelkedését eredményezte a 19. század végével kezdődően, ami fokozatosan egy egypólusú világ kialakulásához vezetett. Az elmúlt húsz esztendőben Amerikának nem volt riválisa, a világ fölött gyakorolt befolyása egyedül a Római Birodalom teljesítményéhez hasonlítható. A harmadik hatalomváltás Fareed Zakaria szerint a „többiek” felemelkedését fogja eredményezni annak betudhatóan, hogy több, nagy demográfiai potenciállal rendelkező ország Amerika példáját követi a globális gazdaság nyújtotta lehetőségek kamatoztatásában.

A „többiek” közül Zakaria kettővel, Kínával és Indiával foglalkozik behatóbban. Kínával kapcsolatban a sikertörténet sajátos paradoxonát világítja meg: miközben a

közül harmic éve tartó évi 9 százalékos növekedésével Kína „a legsikeresebb fejlődéstörténetet a világtörténelemben” (Jeffrey Franks), az országot vezető politikai elit számára nyilvánvaló, hogy a hatalom koncentrációjának jelenlegi formája hosszú távon nem tartható fenn.

Ennek a hatalomkoncentrációnak az eddigiekben igen komoly előnyei voltak, Kína ugyanis nyugodtan megengedhette magának azt, ami egy demokratikus országban nehezen elképzelhető: hogy hosszú távú befektetésekre összpontosítson. E különbség illusztrálására Zakaria egy indiai politikust idéz, aki szerint a kínai kollégákhoz képest, akiknek nem kell a szavazók miatt aggódniuk, „nekünk sok olyan dolgot kell csinálnunk, ami jót tesz a politikai népszerűségnek, de egyébként hülyeség”. A parancsuralmi rendszer ugyanakkor olyan teljesítményeket is lehetővé tett, amelyek a jogállam keretei között elképzelhetetlenek, például egész térségek lakosságának a kitelepítését, ha azt valamilyen beruházás szükségessé tette. A pekingi repülőtér főépítésének, Norman Fosternek a tapasztalata is beszédes ebben a tekintetben, aki szerint az az idő, ami ahhoz szükséges, hogy megszerezze a londoni Heathrow repülőtér ötös termináljának egyetlen épületéhez szükséges környezetvédelmi engedélyeket, Kínában elegendő az egész pekingi repülőtér megépítéséhez, ami nagyobb, mint a Heathrow valamennyi terminálja együttesen.

S noha a legtöbb autokrata kormány viszonylag gyorsan „korrupttá, korlátozottá és ostobává válik”, Fareed Zakaria szerint a kínai vezetésnek sikerült az eddigiekben tartania a pragmatizmus és a szakértelem mellett. Hosszabb távon azonban kérdés, hogy fenntartható-e a stabilitás a gyorsan fejlődő, hatalmas országban, amely harminc évbe sűrítette be mindazt, amihez a nyugati iparosodás történetében kétszáz évre volt szükség. Kérdés továbbá, hogy Kínának sikerül-e megcáfolnia azt az eddigiekben számos esetben beigazolódott szabályt, miszerint a gazdasági reform politikai reformot, a kapitalizmus demokráciát eredményez. Amennyiben Kína esetében is lehet arra számítani, hogy a piacalapú gazdaság a liberális demokrácia irányában fejlődik, akkor a Kínai Kommunista Párt vezetőségének nem a hatalom átalakítására, hanem annak feladására kell felkészülnie. Ekkora lépés megtételére azonban a kínai pártvezetés nem áll készen: egyelőre csak annyira futja az erőiből, hogy a kommunizmus feladásával párhuzamosan a nacionalizmust használja arra, hogy egyben tartsa az országot. A nacionalizmus azonban kétélű fegyver: nemcsak integrál, hanem szétszakadáshoz és társadalmi felforduláshoz is vezethet, különösen egy kulturális szempontból nem homogén országban.

A posztamerikai világ stabilitása, állapítja meg Zakaria, nagymértékben attól függ, hogy Kínának mennyire sikerül egyensúlyban tartania az integráció és a szétválás erőit. Sok múlik ugyanakkor a kínai külpolitikán, illetve azon, hogy Kína felemelkedésére hogyan reagál a világ, mindenképp az Egyesült Államok.

Ha egy ország megerősödik, azzal rendszerint az szokott együtt járni, hogy egyre nagyobb késztetést érez arra, hogy a környezete fölött gyakorolt ellenőrzést fokozza, a nemzetközi viszonyokat pedig saját érdekeinek megfelelően alakítsa át. Ennek megfelelően Kína várhatóan egyre rámenősebb lesz, és egyre nagyobb mértékben fogja érvényesíteni befolyását a térségben és a világban egyaránt. Katonai szempontból Kína felemelkedése feltehetően nem jelent közvetlen veszélyt, annak ellenére, hogy a katonai kiadások tekintetében a hivatalos statisztikák szerint harmadik helyen áll az Egyesült Államok és Nagy-Britannia mögött, bár jóval lemaradva: annak ellenére, hogy évi 10 százalékkal növeli katonai kiadásait, ez még mindig alig 10 százaléka a Pentagon éves költségvetésének. Feltehetően ezzel hozható összefüggésbe, hogy Kína külpolitikája jelenleg alapvetően békés. Egy régi kínai bölcsességre hivatkozva, amely szerint „minden csata már az előtt eldőlt, mielőtt megvívták volna”, egy politikai elemző a következőképpen jellemzi Kína külpolitikáját: „Ahelyett, hogy amerikai stí-

lusú hatalmat építene, amely fegyverekkel fenyegetőzik és intoleráns mások világnézetével szemben, Kína erősödő hatalmát inkább saját modelljére alapozza, gazdasági erejének rendszerére és [...] nemzeti szuverenitásának szigorú védelmére. [...] Kína célja nem a konfliktus, hanem annak elkerülése” (Joshua Cooper Ramo).

Az amerikai–kínai viszony alakulását rövid távon minden bizonnyal az fogja meghatározni, hogy Kína az Egyesült Államok legnagyobb hitelezője: az amerikai kincstárjegy-kintlevőségnek a 10 százalékát birtokolja, ami azt jelenti, Fareed Zakaria képletes megfogalmazásában, hogy „Kínáé a legnagyobb »tartozom neked« fecni, melyen Uncle Sam aláírása található”. A két ország összefonódása annyira szoros, hogy Niall Ferguson egy új megnevezést javasolt: Kimerika. A pénzügyi szakember szerint a jelenség lényege az, hogy „a kelet-kimerikaiak spóroltak, a nyugat-kimerikaiak pedig költek”. A kínai kölcsön kétségtelenül ösztönzőleg hatott az Egyesült Államok gazdaságára, ugyanis a kamatokat alacsonyan tartotta, az olcsó pénz pedig a kölcsönzés és a költelezés valóságos orgiáját eredményezte. Mindez Kínának évi 400 milliárd dollárjába kerül, amit külföldre küld, ahelyett hogy otthon produktív módon befektetné. Zakaria szerint az, hogy Kínának szüksége van az amerikai piacokra, az Egyesült Államoknak pedig szüksége van Kínára, hogy fedezze adósságát, valójában nem más, mint a globális megfelelője a nukleáris korszak kölcsönösen biztosított megsemmisítés elvének, amiben természetesen fontos szerep jut az amerikai és kínai nukleáris fegyvereknek is.

A posztamerikai világ alakulásában igen sok múlik tehát azon, hogy miként fog alakulni Kimerika sorsa. Kína feltételezhetően megpróbálja fenntartani az amerikai fogyasztást, ám nem kizárt, hogy a pekingi vezetés a belső fogyasztás élénkítésére is készül. Tekintettel arra, hogy sem a gyors szétválás, sem a hosszú távon fenntartott kölcsönös függés nem szerencsés, Zakaria szerint a legjobb forgatókönyv az volna, ha „Kína és az Egyesült Államok együttműködnének, hogy fokozatosan felszámolják a kölcsönös öngyilkosság paktumukat”. Kína ezzel azt nyerné, hogy több pénz fektethetne saját gazdaságába, az Egyesült Államok pedig rákényszerülne néhány olyan nehéz döntés meghozatalára, amely hosszabb távon jobb helyzetet biztosíthatna számára a nemzetközi mezőnyben.

Ha Kína vonatkozásában a felemelkedés tényéről már a jelen összefüggésében beszélni lehet, Fareed Zakaria szerint India a jövő zenéje: rövidesen India lesz az új Kína, arra visszavezethetően, hogy míg Kínában hiányzik a fiatal nemzedék, Indiában nemzedéki hullámmal kell számolni. India abban is különbözik Kínától, hogy az ország nem kormányának köszönhetően, hanem annak ellenére fejlődik: „amíg a kormány éjszaka alszik, a gazdaság fejlődik” (Gurcharan Das).

Ha az indiai politikusok nem is értek el a kínaihoz hasonló gazdasági sikereket, fontos érdemük, hogy megértették a politikai szabadság biztosításának a fontosságát, és a hatalmas szegénység ellenére sikerült több mint hatvan éven át fenntartaniuk a demokráciát. Indiában a társadalom kivívtá az állammal szembeni dominanciáját: az iskolák 25 százaléka, az egészségügy 80 százaléka nem tartozik az állami szektorhoz, annak következtében, hogy a tőkeerős cégek saját oktatási és egészségügyi alrendszeret hoznak létre a fejlesztéseik szempontjából fontos térségekben. Az ország legfontosabb előnyei a magánszektor, a kialakult tulajdon- és szerződési jog, a független bíróságok és a jogállamiság, illetve az, hogy az indiai vállalkozók „folyékonyan beszélnek a globalizáció nyelvét”.

Fareed Zakaria mindazonáltal nem elfogult. Világosan látja, hogy míg Kína mandarinrétege rugalmasan alkalmazkodik az ország világhatalmi szerepéhez, addig az indiai elit mindaddig nem volt képes felnőni ehhez a szerephez: „India erős társadalom gyenge állammal. Nemzeti hatalmát nem tudja nemzeti érdekei szolgálatába állítani.” Hosszabb távon azonban India számos előnnyel rendelkezik ahhoz a Kíná-

hoz viszonyítva, amelynek megoldást kell találnia a politikai reform bonyolult kérdésére. India előnyei gazdaságából, demokráciájából és mindenekelőtt Amerikához fűződő különleges viszonyából adódnak, ami lehetővé teszi számára, hogy tökéletesen kihasználja a globalizált világ adta lehetőségeket.

Érdekes része a kötetnek az a fejezet, amely az amerikai–indiai viszonyt taglalja. Ebben a vonatkozásban a legnehezebb Fareed Zakaria feladata, hiszen túl azon, hogy a világ két legnagyobb demokráciája között, amelyek ráadásul ugyanazt a nyelvet beszélik, elkerülhetetlen a stratégiai együttműködés, nem kerülhető meg a tény, hogy az 1968-as atomsorompó-egyezmény értelmében India az 1974-ben végrehajtott sikeres kísérleti atomrobbantás óta nem legitim nukleáris hatalomnak számít. Fareed Zakaria el nem ítélt empátiával hozza fel India mentségére, hogy az ország Kínával és Pakisztánnal szomszédos, két olyan állammal tehát, amelyek rendelkeznek nukleáris fegyverekkel, és amelyek „büntársak” az atomsorompó-egyezmény megszegésében. A rendszerint tárgyyszerűen, lényegre törően fogalmazó Fareed Zakaria számára is bonyolult mutatvány azt leírni, hogy a 2006-ban bejelentett amerikai–indiai nukleáris megállapodás végső soron rendezi India nukleáris státusát, és az országot „határozottan és visszavonhatatlanul a világpolitika egyik főszereplőjévé teszi”. Nehéz az ezzel kapcsolatos érvelést nem úgy érteni, hogy az Egyesült Államoknak mindez csak azért éri meg, mert az amerikai–indiai stratégiai partnerség ellensúlyozhatja Kína felemelkedését.

A *posztamerikai világ* című kötet legizgalmasabb részét minden kétséget kizáróan azok a fejezetek alkotják, amelyekben Zakaria arra keresi a választ, hogy milyen konzekvenciák szűrhetők le, illetve milyen válaszlehetőségek adódtak az Egyesült Államok számára a „többiek” felemelkedésével kapcsolatban.

Igazi szerzői mesterfogás az Amerika–Nagy-Britannia párhuzam, amely segítségével Fareed Zakaria arra próbálja felhívni a figyelmet, hogy a posztamerikai világ kihívásaival szembeállított amerikai politikai vezetésnek nem volna szabad megismételni azokat a hibákat, amelyeket a brit birodalom globális szerepének az elvesztése előtt elkövetett. Zakaria szerint az 1899–1902 között lezajlott búr háború – amelyből Nagy-Britannia elhúzódozó, a civil lakosság ellen bevetett brutális módszereket is alkalmazó erőszakot követően katonai győzelemmel, de nagy morális veszteséggel keveredett ki – kísértetiesen emlékeztet az Egyesült Államok szomáliai, afganisztáni és iraki beavatkozásaira, amelyek viszonylatában „Amerika elszámította magát, hadserege kimerült, politikusai összezavarodtak, hírneve beszenyeződött”. A párhuzam Zakaria számára azonban csak munkahipotézis, amit a szerző annak kidomborítására használ fel, ami a két helyzetben különböző. Megítélése szerint ugyanis amikor a brit birodalom igyekezett megőrizni szuperhatalmi státusát, nem politikai, hanem gazdasági nehézségekkel szembesült: miközben próbálta fenntartani befolyását a világban, gazdasága egyre gyöngült. Amerika esetében ez ma éppen fordítva van.

Fareed Zakaria szerint az aggasztó gazdasági mutatók ellenére a „többiek” felemelkedésének elsősorban nem Amerika, hanem Európa és Japán fogják látni a kárát, arra visszavezethetően, hogy ezek a térségek nem tudnak kikeveredni a lassú, demográfiaiilag meghatározott visszaesésből. Amerikának ezzel szemben van három titkos fegyvere: a felsőoktatás, a bevándorlás és az ezzel szorosan összefüggő demográfia.

A felsőoktatás Amerika „legjobb ipara”, amellyel a felemelkedő államok még sokáig nem fogják tudni felvenni a versenyt: a világ népességének az 5 százalékát kitevő Egyesült Államok a világ legjobb egyetemei közül 68 százaléknak ad otthont. Kína és India lázasan hozza létre a kiemelten finanszírozott új oktatási intézményeket, ám világszínvonalú egyetemeket néhány évtized alatt nem lehet előteremteni.

Míg Európa népessége gyakorlatilag változatlan marad, és előregszik, 2030-ra Amerika népessége 65 millióval fog növekedni. Európa számára az egyetlen megol-

dás a bevándorlók befogadása lenne, az európai társadalmak azonban nem tudják befogadni és magukba olvasztani az idegen kultúrájú bevándorlókat. Amerika ezzel szemben képes arra, hogy kezelje a sokszínűséget, magába olvassza az érkezőket, és ennek fejében felhasználja a bevándorlók által hozott energiákat, fiatal maradjon, folyamatosan újratermelje innovációs potenciálját, és gazdaságilag előrelépjen. Az Egyesült Államokba érkező bevándorlók készek a legnehezebb munkát is elvállalni, mert tudják, hogy gyermekeiknek és unokáiknak esélyük van bekerülni az amerikai főáramba: 2006-ban ők szerezték meg a tudományos és mérnöki diplomák 40 százalékát, illetve az informatikai doktori diplomák 75 százalékát.

Ha a gazdasági fejlődés dinamikájának a fenntartása tekintetében Zakaria bizakodóan ítéli meg az Egyesült Államok esélyeit, az ország politikai teljesítményének kilátásairól annál borúlátóbban vélekedik. Megítélése szerint a Szovjetunió összeomlása „arrogánssá, gondtalanná és lustává tette” Amerikát, a szeptember 11-i eseményeket követően pedig az Egyesült Államok egyoldalúan kilépett a nemzetközi törvényesség és együttműködés mechanizmusainak a keretei közül, ami azt eredményezte, hogy az amerikai politika stílusa „birodalmivá és zsarnokivá” lett. Az amerikai politikai rendszer egésze elveszítette a képességét arra, hogy széles körű koalíciót hozzon létre a komplex kérdések kezelésére, illetve hogy hosszú távon megtérülő, a mai választóktól komoly áldozatokat követelő politikai döntéseket merjen meghozni.

Fareed Zakaria szerint tehát az Egyesült Államok számára az igazi kihívás az ellenkezője annak, amivel Nagy-Britanniának egy évszázaddal korábban kellett szembenéznie: az amerikai gazdaság és társadalom ugyanis minden jel szerint állja a ránehezedő gazdasági nyomást és versenyt. Amerika esetében inkább az a kérdés, hogy képes lesz-e kezelni a gazdasági és politikai hatalom szétválását és eltolódását. Más szóval: „Képes lesz-e boldogulni egy olyan világban, amelyet nem ő irányít?”

Ahhoz, hogy a kérdésre válaszolni lehessen, Fareed Zakaria szerint többek között arra volna szükség, hogy Amerika kilépjen az afganisztáni és iraki premodern konfliktusok döntőbírájának a szerepéből, és ehelyett Kína, India és Brazília felé forduljon, vagyis oda, ahol „a jövő van születőben”. Nem kevesebbet kellene elérni velük szemben, mint hogy akkor is a jelenlegi nemzetközi rendszer keretei között kívánjanak működni, amikor már nagy lesz a hatalmuk. A rend fenntartása ugyanis mindenkinek érdeke: amennyiben a „többiek” felemelkedése a nacionalizmus, az öntudat és az önérdek megerősödését fogja eredményezni, abból mindenki veszíthet.

Ahhoz, hogy fel tudjon nőni ezekhez a feladatokhoz, Amerikának le kellene győznie a sok tekintetben mesterségesen gerjesztett félelemspirált, állítja Zakaria, és vissza kellene szereznie önbizalmát. Vissza kellene térnie Franklin D. Roosevelttel szembe, aki megértette, „milyen fontos az amerikai hatalmat nagylelkűséggel párosítani”.

Lehetséges volna mindez? – kérdezhetnénk joggal. Nem téveszt valamit szem elől ez a mesterien szerkesztett, kítűnően adatolt, meggyőzően áradó Zakaria-szöveg?

De igen, minden bizonnyal. Például azt, hogy az általa Amerika esélyeként ünnepelt bevándorlásban ott ketyeg a hispanizálódás időzített bombája is, amelyre többek között Zakaria nagy elődje, Samuel P. Huntington hívta fel a figyelmet a *Kik vagyunk mi? Az amerikai nemzeti identitás dilemmái* című, 2004-ben kiadott munkájában. Mint ahogy tévedhet Kína és India kilátásainak a megítélésében is, ami alapjaiban rajzolhatja át azt a jövőt, amelyet előrevetít.

Az érdekes az, hogy *A posztamerikai világ* olyan szellemi közegben született, amelyben a hasonló vállalkozásokkal szemben támasztott elvárás nem az, hogy előrejelzéseik tekintetében kiállják az idő próbáját, hanem hogy támpontokat kínáljanak a változó világban való tájékozódáshoz, a félelmek legyőzéséhez és a jövőben rejlő lehetőségek felkutatásához. Ennek az elvárásnak Fareed Zakaria könyve a legmagasabb szinten tesz eleget.